

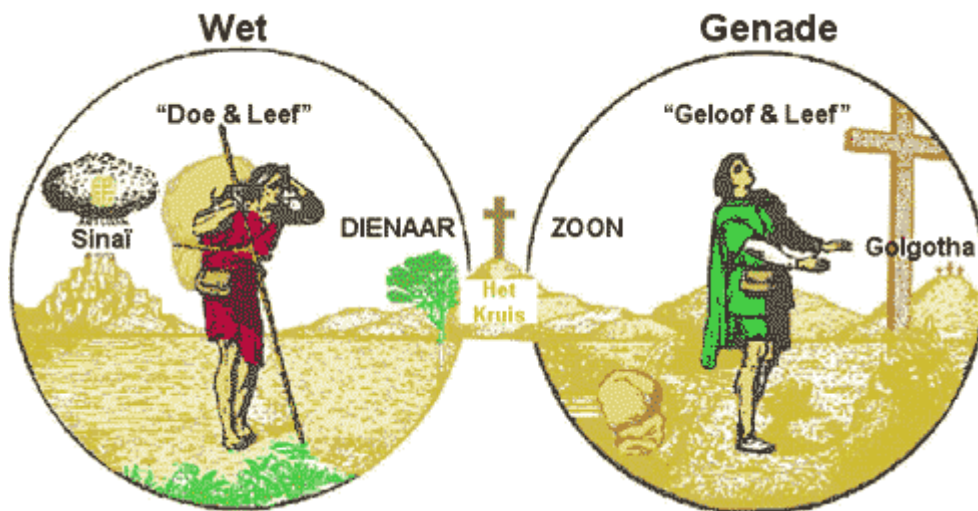
Wet en genade: een bijbels contrast

Door Merrill F. Unger*, uitgave april 1949

<http://www.middletownbiblechurch.org/salvatio/lawunger.pdf> &
<http://www.feasite.org/node/1849>

* Dr. Unger was professor Oud Testament en Semitische talen aan het (toen nog getrouwe) Dallas Theological Seminary, Dallas, Texas

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, plaatje, tabel en voetnoot door M.V. (Update 18-11-2014)

De contrasterende principes van wet en genade zijn zo verschillend dat zij de twee belangrijkste dispensaties (bedelingen) karakteriseren: de joodse en de christelijke. “Want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid zijn er door Jezus Christus gekomen” (Johannes 1:17). Dit betekent niet dat er geen wet was vóór Mozes, evenmin dat er geen genade en waarheid was vóór Jezus Christus, maar het betekent wèl dat de wet gegeven werd vanaf Sinaï, en deze domineert en karakteriseert de tijd sedert toen tot op Golgotha, net zoals Christus genade in werking stelde en deze de periode domineert en karakteriseert van Golgotha tot aan de opname van de Kerk. Het is bovendien erg nodig te herinneren dat het Woord van God nooit, in enige dispensatie, deze twee principes heeft vermengd. Onveranderlijk wordt de wet gepresenteerd als dat ze een plaats en een werk heeft dat onderscheiden is van de genade, en ze werd uitgevaardigd als geheel verschillend daarvan. Laat ons dan het volgende beschouwen:

I. Het contrast tussen Wet en Genade

1. Ze presenteren een onafhankelijke en verschillende levensregel voor de specifieke periode die ze vertegenwoordigen.

Wet is verbonden met Mozes en werken; Genade met Christus en geloof (Johannes 1:17; Romeinen 10:4-10).

Wet eist rechtvaardigheid van de mens; Genade verleent rechtvaardigheid aan de mens (Romeinen 3:22, 31; 8:4; Filippenzen 3:9).

Wet zegent de goeden; Genade redt de slechten (Exodus 19:5; Efeziërs 2:1-9).

Wet eist verdienste; Genade is zonder menselijke verdienste.

Wet eist dat zijn zegeningen verdiend worden; Genade is een vrije gave (Deuteronomium 28:1-6; Efeziërs 2:8; Romeinen 4:4-5).

Wet is negatief; Genade is positief.

Wet is verbiedend en eisend; Genade is vragend en schenkend.

Wet bedient veroordeling; Genade voorziet in vergiffenis.

Wet vervloekt; Genade zegent.

Wet doodt; Genade maakt levend.

Wet sluit iedere mond voor God; Genade opent iedere mond om God te prijzen.

Wet doet schuldige mensen trillen; Genade maakt mensen blij.

Wet plaatst een grote en schuldige afstand tussen de mens en zijn Maker; Genade brengt schuldige mensen in gemeenschap met hun Maker.

Wet zegt: “oog om oog, tand om tand”; Genade zegt: “Als dan uw vijand honger heeft, geef hem te eten, als hij dorst heeft, geef hem te drinken” (Romeinen 12:20).

Wet veroordeelt de besten; Genade redt de slechtsten (Lukas 23:43; Romeinen 5:6; 1 Timotheüs 1:15).

De Wet was enkel tot Israël gericht, van Sinaï tot het Kruis, en volbracht een bijzonder doel in het veroordelen en het leiden tot Christus. Genade is gericht op alle mensen die willen (Openbaring 22:17), en is ontworpen om de slechtsten en meest hulpelozen te redden die de Wet veroordeelt.

2. Ze presenteren een ommekeer in de orde van goddelijke zegen en menselijke plicht

Wet zegt: “doe en leef”, waar de goddelijke plicht als eerste wordt gegeven wordt, en de goddelijke zegen afhankelijk wordt gemaakt van de getrouwe inlossing van die verplichting. Genade, in contrast, zegt: “leef en doe”, waar de goddelijke zegen als eerste wordt gegeven, en de menselijke plicht volgt.

Wet zegt: “als u goed doet zal Ik u zegenen”. Genade zegt: “Ik heb u gezegend, doe dan nu goed!”

De Wet wordt gezien als een voorwaardelijk verbond van *menselijke* werken. Genade echter rust op een onvoorwaardelijk verbond van *goddelijke* werken.

3. Ze presenteren verschillende moeilijkheidsgraden in de goddelijke eis, en verschillende graden van goddelijke instaatstelling van de vervulling ervan

De Wet was gericht tot zelfs de natuurlijke mens, en de eisen ervan overstegen 's mensen beperkingen, want er was een algemeen falen van de mens (behalve in het geval van Christus) wegens de zwakheid van het vlees, om de eisen na te komen. De goddelijke instaatstelling leek nul, en de mens werd overgelaten aan zijn niet-geholpen vlees, dat zo een universele demonstratie werd van 's mensen onbekwaamheid om de wet te houden en gered te worden door menselijke verdienste. Genade, in contrast hiermee, stelt onvergelijkbaar hogere vereisten, maar haar leringen zijn enkel gericht tot de wedergeboren mens, die als goddelijke instaatstelling niets minder dan de oneindige kracht van Gods inwonende Geest bezit.

II. De dwalingen die opkwamen uit de faling om het sterke contrast tussen Wet en Genade in acht te nemen

1. Antinomianisme¹

Dit faalt erin de juiste relatie te zien tussen de twee systemen. Het ontkent alle regels voor de levens van gelovigen, en gaat tot in het extreme door met te zeggen dat, omdat we gered te zijn door Gods genade zonder enige verdienste, de gelovige niet verplicht is om een heilig leven te leven (Titus 1:16; Judas 1:4).

2. Ceremonialisme

Zijn beginvorm (Handelingen 15:1) stond erop dat gelovigen zich hielden aan het Levitische systeem, maar zijn huidige vorm is manifest in het toevoegen van reddende verdienste aan het nakomen van religieuze verordeningen, sacramenten of riten, waardoor ze essentieel worden voor redding.

3. Galatianisme

Dit is de ketterij die wet en genade met elkaar vermengt, waardoor rechtvaardiging deels door de wet en deels door genade verkregen wordt, ofwel dat men erop staat dat de genade gegeven is om de zondaar in staat te stellen de wet te houden, waartoe hij anders niet in staat zou zijn (Galaten 1:6-8; 3:2-3).

III. Het doel van Wet en Genade

1. Het doel van de Wet is:

Ten eerste om aan de zondige mens de kennis van zijn zonde te brengen, en ten tweede zijn uitermate hulpeloosheid te demonstreren met betrekking tot Gods vereisten. De wet was een strenge leermeester om de mens in zijn hulpeloosheid tot Christus te drijven om gered te worden (Galaten 3:16; Romeinen 3:19-20; 2 Korinthiërs 3:7-9).

2. Het doel van Genade is:

Ten eerste om het grote liefhebbende hart van God te demonstreren, en om de gelegenheid te schenken voor het uitdrukken van Gods essentiële natuur van *liefde*: “God is liefde” (1 Johannes 4:8). Het genadige vertoon van deze ondoorgroendelijke liefde voor uitermate hopeloze zondaars, krachtens het voleindigde verlossingswerk van het vlekkeloze Lam (Johannes 1:29), brengt heerlijkheid aan God. Daarom wordt genade geschonken opdat God Zelf oneindig behagen zou kunnen scheppen in dit reddingswerk, en opdat Zijn eigen grote naam mocht verheerlijkt worden.

Zo dan, als de eerste reden *Gods heerlijkheid* is, is de tweede reden *'s mensen welzijn*. Genade ontmoet de mens, terwijl de Wet hem uitermate veroordeelt, vervloekt, hulpeloos en stervend achterlaat, zoals de beroofde en verwonde man in de parabel (Lukas 10:25-37). Liefde vervult de rol van de Barmhartige Samaritaan en doet alles wat zij kan voor hem die niets kan doen voor zichzelf, en die bovendien in niets waardig is.

¹ Antinomianisme: Opvatting dat, wanneer men het evangelie aanvaardt, de morele wet niet langer van toepassing is. (F.A.S.). Het misbruiken dus van de christelijke vrijheid in het nieuwe verbond.

WET	GENADE
Verbonden met Mozes en werken.	Verbonden met Genade met Christus en geloof. (Jh 1:17; Rm 10:4-10).
Eist rechtvaardigheid van de mens.	Verleent rechtvaardigheid aan de mens. (Rm 3:22, 31; 8:4; Fp 3:9).
Zegent de goeden.	Redt de slechten. (Ex 19:5; Ef 2:1-9).
Eist verdienste.	Is zonder menselijke verdienste.
Eist dat zijn zegeningen verdiend worden.	Is een vrije gave. (Dt 28:1-6; Ef 2:8; Rm 4:4-5).
Is negatief.	Is positief.
Is verbiedend en eisend.	Is vragend en schenkend.
Bedient veroordeling.	Voorziet in vergiffenis.
Vervloekt.	Zegent.
Doodt.	Maakt levend.
Sluit iedere mond voor God.	Opent iedere mond om God te prijzen.
Doet schuldige mensen trillen.	Maakt mensen blij.
Plaats een grote en schuldige afstand tussen de mens en zijn Maker.	Brenkt schuldige mensen in gemeenschap met hun Maker.
Zegt: “oog om oog, tand om tand”.	zegt: “Als dan uw vijand honger heeft, geef hem te eten, als hij dorst heeft, geef hem te drinken”. (Rm 12:20).
Veroordeelt de besten.	Redt de slechtsten. (Lk 23:43; Rm 5:6; 1 Tm 1:15).
Was enkel tot Israël gericht, van Sinaï tot het Kruis, en volbracht een bijzonder doel in het veroordelen en het leiden tot Christus.	Is gericht op alle mensen die willen, en is ontworpen om de slechtsten en meest hulpelozen te redden die de Wet veroordeelt. (Op 22:17).
Zegt: “doe en leef”, waar de goddelijke plicht als eerste wordt gegeven wordt, en de goddelijke zegen afhankelijk wordt gemaakt van de getrouwe inlossing van die verplichting.	Zegt: “leef en doe”, waar de goddelijke zegen als eerste wordt gegeven, en de menselijke plicht volgt.
Zegt: “als u goed doet zal Ik u zegenen”.	Zegt: “Ik heb u gezegend, doe dan nu goed!”
Wordt gezien als een voorwaardelijk verbond van <i>menselijke</i> werken.	Rust op een onvoorwaardelijk verbond van <i>goddelijke</i> werken.
De goddelijke instaatstelling leek nul, en de mens werd overgelaten aan zijn niet-geholpen vlees, dat zo een universele demonstratie werd van 's mensen onbekwaamheid om de wet te houden en gered te worden door menselijke verdienste.	Stelt onvergelijkbaar hogere vereisten, maar haar leringen zijn enkel gericht tot de wedergeboren mens, die als goddelijke instaatstelling niets minder dan de oneindige kracht van Gods inwonende Geest bezit.